

ТРИСТАН ЦАРА ПРИБЛИЗИТЕЛНИЯТ ЧОВЕК ОТКЪС

Превод от френски: Стефан Гечев, 1987

chitanka.info

*Неделя — тежък похлупак върху кръвта която ври
тежест на трудна седмица приклепнала на
мускулите*

*паднала в себе си загубена намерена отново
Камбаните звънят без повод ние също
Камбани бийте без причина и ние също
Ний ще се радваме на дрънкането на веригите
които ще разклащаме в нас в такт с камбаните*

** * **

*Кой език ни бичува и ний подскачаме в светлината
Нашите нерви са камшици на времето в ръцете
Съмнението идва с едно крило обезцветено
Съмнението се навинтва пресова се и сгърчва в нас
подобно смачкана хартия на разопакован амбалаж*

—
*дар от отминала епоха която се промъква чак до нас
със рибите на огорчението си
Камбаните звънят без повод ние също
Очи на плодове внимателно ни наблюдават
и всичките ни действия са контролирани
и нищо скрито вече не остава
Водата на реката така изми коритото си
сега отнася нежните конци на погледите които са
се влачили*

*покрай стени на барове облизани от толкова
животи*

*привлича слабите свързва съблазни екстази изсушава
копае в дъното на старите възможности
освобождава изворите на затворниците-сълзи*

предадени в робство на всекидневните задушващи
тревоги
погледите които грабват с изсъхнали ръце
светлите рожби на деня и тъмните внезапни
появявания
погледите които дават грижовното богатство на
усмивката
завинтена подобно цвете на бутониерата на
утрото
Тези които търсят почивка или удоволствия —
да пипнат електрически вибрации и да подскочат
огнени приключения сигурност или робство
погледите им са се катерили по несподеляни тревоги
и са изтъркали паважа на градовете и са изкупили
редица низости с раздаване на милостиня —
те всичките вървят един зад друг край панделката
на водата
и се изтичат към морето носейки със себе си
нататък
човешка смет и своите миражи

* * *

Водата във реката така изми коритото си
че даже светлината се подхлъзна по гладката вълна
и падна в дъното със блясъка на тежки камъни
Камбаните звънят без повод ние също
Тревогите които носим в себе си са долните ни дрехи
които всяка сутрин ний обличаме които
нощта разплита със ръце от сън —
грижите украсени с метални ребуси ненужни
изчистени в банята на кръглите пейзажи
във градовете готови за кланета и за жертви
и при моретата които се разпискват и отнасят
нашите възможности
във планините с тревожна строгост

и в селата болезнено безгрижни
с тежка ръка опряна на главата
Камбаните звънят без повод ние също
Ний тръгваме със заминаването
и се завръщаме със завръщането
или потегляме с пристигането
пристигаме когато други заминават
без повод и причина — дребни сухи твърди строги
Храна е хлябът и няма вече хляб който да
придружава
сочната песен в гамата на езика
Боите слагат по земята тежестта си и се
замислят
замислят се или крещят остават и се хранят
Със леки плодове и излетяват като дим
дим който мисли за онази топлина която словото
тъче
около своето ядро от сън което се нарича „ние“

* * *

Камбаните звънят без повод ние също
Вървим за да избегнем гъмжилото на пътищата
С бутилка с пейзаж в нея и с едничка болест
с единствената болест която отглеждаме —
смъртта
Знам нося я в себе си като мелодия не се боя от нея
нося смъртта Ако умра смъртта
ще ме прегърне и ще ме понесе с ръцете си невидими
леки и крехки подобно заминаване без повод
без огорчение без дългове без съжаление без
Камбаните звънят без повод ние също
Защо да търсиме звеното на веригата
което със веригата ни свързва
Звънете о камбани без причина и ние също
Ний ще направим да зазвънят в нас счупени чаши

*и сребърни монети смесени с фалшиви
останки празници начупени в смехове и бури
пред прага на които може да се разтворят бездни —
въздушни гробове А мелниците мелят арктични
кости*

*Празниците които вдигат до небето нашите глави
и плюят върху мускулите на нощта с разтопено
олово*

*Говоря за говорещия Кой говори Аз съм
И аз съм само слаб шум а има много шумове във мене
Аз съм един шум вледенен на кръстопътя на
влажния*

*протоар захвърлен в краката на забързаните хора
те тичат с мъртъвците си все около смъртта
която своите ръце простира по циферблата на часа*

*—
единственото живо същество под слънцето
А все по-гъсто става диханието мрачно на нощта
Във вените ни пеят морски флейти транспонирани
върху октавите на пластове от различни
съществувания*

*Животи се повтарят по безкрая чак до атома
безкрайно малки*

*а и нагоре толкова нагоре че не можем да ги видим
дори и със животните край нас които и не виждаме
лъчите ултравиолетови на толкоз успоредни
пътища*

*пътища по които можехме и да не дойдем на света
или бихме отминали отдавна толкова отдавна
че щяхме да забравим епохата дори земята
която е изсмукала плътта ни —*

*соли метални течни и прозрачни в дъното на
кладенци*

** * **

*А аз си мисля за топлината която словото тъче
около своето ядро от сън което се нарича „ние“*

(„Приблизителният човек“,
1931)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.